

2. neděle adventní

Liturgické texty

1. čtení: Iz 40,1-5.9-11

Žalm: 85,9ab+10.11-12.13-14

2. čtení: 2 Petr 3,8-14

Evangelium: Mk 1,1-8

Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!

Markův cyklus evangelií začíná rovnou popisem působení Jana Křtitele na poušti. Připravuje lidi na příchod Mesiáše: *"Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým."* Můžeme se ptát, v čem podle Jana záležela ta příprava. Jan hlásal křest pokání. To znamená, že připomínal lidem, že mají důvod konat pokání. Ten důvod byl jednak společenský - stav společnosti, a jednak individuální - stav jednotlivých lidí. Jan je znázorňován jako drsný muž, oblečený ve velbloudí houni. Pás kolem boků znamená připravenost do akce. Je to ozvěna pokynu, který dostali Izraelité o první pesachové noci ještě v Egyptě: *"Beránka jezte ve stoje, ve spěchu, přepásání, mějte hůl v ruce."* Buďte připraveni vykročit do akce. Potravou svatého předchůdce Páně byly kobylinky a med divokých včel. Kobylinky "padají z nebe", nesejí se a nesklízejí. To znamená, že Jan byl ve svém životě vědomě závislý na Bohu. Také med má symbolický význam. Značí výmluvnost, spojenou se znalostí pravdy (nikoli mnohomluvnost):

Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě.

Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří.

Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost srdci.

Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo.

Hospodinova bázeň je čistá, ob stojí navždy.

Hospodinovy řády jsou pravda, jsou nejvyšší spravedlivé,

nad zlato vzácnější, nad množství ryzího zlata,

sladší než med, než včelí med z plástve.

Jsou poučením i pro tvého služebníka (Žalm 19, 8-12)

Mít v ústech med znamená znát Hospodinovy příkazy, jeho vůli. Jan je hlasatelem Boží vůle.

Ne jen nějak všeobecně, ale konkrétně. Každému jednotlivě říká, co je třeba:

Zástupy se Jana ptaly: „Co jen máme dělat?“ On jim odpověděl: „Kdo má dvoje oblečení, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak.“ Přišli i celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se: „Mistře, co máme dělat?“ On jim řekl: „Nevymáhejte víc, než máte nařízeno.“ Tázali se ho i vojáci: „A co máme dělat my?“ Řekl jim: „Nikommu nečinite násilí, nikoho nevydírejte, spokojte se se svým žoldem.“ (Lk 3, 10-13)

Tato snaha o osobní spravedlnost a svatost je cestou, po které přichází k člověku spása.

Nikdo se samozřejmě nemůže spasit sám, ale může o záchranu poprosit. Aby o ni ale mohl poprosit, musí si nejdřív vůbec připustit, že ji potřebuje. Že není ten poslední spravedlivý, který se jen dívá, jak kolem bují nespravedlnost, která se ho ovšem netýká a není jeho problémem. I Jan Křtitel si byl vědom potřeby osobního obrácení. Když k němu Pán Ježíš přišel a požádal ho o křest, Jan mu řekl, že to on by měl být pokřtěn od Ježíše.

Zpráva o našich hříších, které vyžadují odpuštění, je ve skutečnosti radostnou zprávou. Na venek může být naše situace těžká, zjištění pravdy o sobě tvrdé a frustrující. To je ale

dábelská taktika - odkládat rozhodnutí o obrácení, o připuštění si chyb a hříchů, o svaté zpovědi, o ukončení nevhodného vztahu nebo závislosti. Dábel se nás snaží chlácholit, že o nic nejde, aby pak nakonec bylo pozdě. Čím déle si lebedíme v nějakém hříchu nebo neřesti, tím těžší je změna. Na stará kolena pak už člověk nemá sílu něco se sebou udělat a umře ve svých hříších. Dábel vítězí.

Poslechněme si, co k tomu dnes říká prorok Izaiáš:

"Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni (svůj hlas) a neboj se; řekni judským městům: "Hle, váš Bůh! Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede."

Je tu řeč o radosti. Nejdřív sice člověk musí překonat nemístný strach, další dábelský nástroj, a říznout do živého, ale pak se v zápětí dostaví pokoj a radost. Jako, když zubař vytrhne zanícený zub, nebo chirurg rozřízne furunkl. Sám Pán Ježíš nás zve k sobě vlídně a laskavě a říká, že jeho břemeno netíží a jeho netlačí a že si u něho můžeme odpočinout. Jeho léčba není nesnesitelná a drastická. To dábel se nám snaží nakukat, že Bůh je tvrdý a že je třeba se ho bát. Jediný, koho je třeba se bát, je právě dábel. *"Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede."*

Jak slyšíme v dnešním druhém čtení z listu svatého apoštola Petra: *"Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. ... Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne... čekáme ... nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost."*

Cílem je novost, spravedlnost, svatost. Nastolení tohoto stavu můžeme urychlit svými skutky, spoluprací s Boží milostí. Nenechme si tento cíl zakrýt falešnými ohledy, strachem, leností a sebelitostí.

Váš Otec Karel